

LES BRUIXES DE
MACBETH

El guerrier de la foscor

1a edició juny, 2022

© Text: Adriana Díaz Barea

© Fotografia: Francesco Ungaro

© Edició i Maquetació: Edicions FORMENT

www.edicions.forment.net

ISBN: 978-84-125260-4-2

Dipòsit Legal: B-13446-2022

Printed in Catalonia

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny general i de la coberta, no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, tant si és elèctric, com químic, mecànic, òptic, de gravació, de fotocòpia o per altres mètodes sense l'autorització prèvia per escrit dels titulars del copyright.

LES BRUIXES DE
MACBETH

El guerrier de la foscor

Adriana Díaz Barea

A la mama,
que va néixer el dia de les bruixes

I al Pablo,
el doctor Watson d'aquesta història

Prefaci

El que és bonic és lleig
i el que és lleig és bonic.

Les tres bruixes

La Tragèdia de Macbeth

William Shakespeare

ACTE PRIMER, escena 1

La llum ataronjada de la lluna plena projectava, amb intermitència, la silueta d'una dona a la paret que hi tenia al darrere. S'asseia immòbil a la vora del llit, i a mesura que els núvols travessaven el cel, alliberant la lluna, l'ombra provocada per la llum es retallava a la paret vainilla que hi havia al seu darrere, al costat de la porta.

La dona no era ni jove ni vella. Gaudia d'una ambigüitat interessant, potser perquè la penombra sol afeblir els detalls d'edat que esquitxen els rostres, o potser perquè, realment, no era ni una cosa ni l'altra. Tenia el cabell recollit en una trena llarga que li queia amb elegància per l'espatlla dreta, i els seus ulls, de matís groguenc, il·luminaven el camí que la separava de la finestra a la qual va decidir apropar-se. A fora, una boirina rogenca envoltava una ciutat farcida d'edificis alts i estrets. Tret de context, el paisatge urbà podria induir a error; qualsevol podria pensar que es trobava a Nova York, San Francisco o Philadelphia. Però la insuportable calor que feia a principis de febrer situava la dona en una ciutat gran de l'hemisferi sud. Més concretament, a Ciutat del

Cap. Feia cinc anys que s'hi havia instal·lat després d'anys vagant pel món, nòmada, i allà havia viscut amb relativa tranquil·litat, sola, independent, sense fer-se a res ni a ningú i sense que se'n sabés d'ella res més que allò que ella decidia mostrar. Fins aquella nit. Aquella nit, tots els seus fantasmes, totes les seves pors, s'havien conjurat per turmentar-la. Aquella nit havia sentit una veu. Una veu terrible, esmolada. Grotesca. Una veu sorgida del mateix infern que la instava a presentar-se a la creu que hi havia al cim de la tomba de Pirena la nit de lluna plena de l'últim dia de febrer. Aquella nit, la veu que durant tant de temps havia defugit l'havia trobada. I del seu malefici no en podia fugir.

La tomba de Pirena... La dona va tancar els ulls per reflexionar. Ho va fer amb patiment, com si el fet de pensar li causés dolor. Pirena era un nom que li resultava familiar. En algun lloc havia sentit aquella paraula. Pirena...

La dona va moure els llavis i va murmurar alguna cosa en una llengua desconeguda. Llavors una violenta sacsejada la va treure de la seva abstracció. La prestatgeria que hi havia tot just al davant del llit havia començat a tremolar amb virulència. Pirena...

Després d'uns instants d'indecisió en què va romandre amb els braços recolzats a l'ampit de la finestra i el cap perfilat en direcció a la prestatgeria, la dona va decidir apropar-s'hi. La tremolor s'havia intensificat tant — alguns llibres no la van poder suportar i es van estimbar contra el terra — que corria el risc de ser descoberta si no l'aturava aviat.

Després d'esquivar amb un àgil salt un bonic gerro de motius florals que va perdre l'equilibri (i que va acabar trencant-se en mil bocins) la dona va recolzar la mà sobre la fullola de fusta blanca que construïa als laterals del prestatge, i amb el seu gest va aturar la tremolor. Seguidament, va tancar els ulls i va passar els dits per sobre el llom dels volums que encara hi havia encaixats...

fins que es va aturar quan, de sobte, la va assaltar la visió d'un home fort i musculat, envoltat per flames imponents, que vetllava el cos sense vida d'una jove.

Pirena! Desperta, Pirena!, cridava l'heroi amb infinit dolor. Alertada per aquella visió, la dona va obrir els ulls. El seu dit assenyalava l'Atlàntida, de Jacint Verdaguer. Intrigada, la dona va treure el volum i el va obrir per una pàgina a l'atzar. O potser el seu gest no va ser tan fortuït.

CANT PRIMER, va llegir.
L'INCENDI DELS PIRINEUS.

Naix un gran foch entre Roses y Canigó, fent pastura de boscos y ramades. L'incendi abrigo'l Pirineu d'un cap al altre. Hèrcules s'hi acosta après de batre'ls gegants de la Crau, y d'entre les flames trau á Pirene¹.

La dona va llegir el fragment amb atenció. No li va fer falta d'encendre els llums. Els seus ulls espurnejants n'eren prou per resseguir les línies que explicaven que Pirene, o Pirena, era la dona que anomenava els Pirineus, i que sota les imponents muntanyes va ser enterrada pel semideu Hèrcules. Sense cap mena de dubte, la tomba de Pirena es referia allà. Als Pirineus.

¹ Verdaguer, Jacint. L'Atlàntida. Verdaguer Edicions. (Obra original publicada el 1877)

PRIMERA PART

LA BRUIXA I EL CAÇADOR

Capítol 0
El munter i la dama del bosc (I)

Monte Hijedo, Castella i Lleó. Any 1543

Una catifa rogenca de fulles seques cruixia sota el pas d'un home que travessava la muntanya a lloms d'un cavall blanc. Ho feia amb sigil deliberat, i amb la mirada escombrava la muntanya d'un costat a l'altre amb atenció. Feia hores que s'havia separat del seu grup de caça i encara no els havia trobat.

L'home vestia amb roba senyorial. Duia un tabard bru, ampli i llarg amb obertures laterals per on alliberava els braços per subjectar còmodament les brides de l'animal, i cobria la seva esquena amb un capot no gaire llarg sobre el qual penjava un arcabús. També portava una caputxa cenyida al cap més per moda que no pas per utilitat —perquè allà el gruix del bosc gairebé no deixava passar els rajos de sol—, i duia travessat un sarró amb provisions que percutia contra el punyal que havia lligat a un lateral de la cadira de muntar, junt amb una llança de fusta amb pic de ferro, i a sota de la qual guardava una manta per si el sorprenia el fred a la nit. La tardor era traïdora, i malgrat que durant el dia la calor podia refermar en les hores centrals, a l'hora foscant l'ambient es refredava sobtadament. Especialment al Monte Hijedo, al nord de Castella i Lleó, on els rajos de sol malaltissos no aconseguien traspasar la frontera de les branques.

L'home va aturar el cavall a una esplanada i en va baixar per fer un mos. Del sarró va treure una llesca de pa dur i un tros de formatge, i es va recolzar al llom del

cavall per no perdre de vista el bosc. Sabia que era perillós. Les bèsties salvatges que el poblaven es parapetaven rere els matolls a l'aguait de conills i llebres per caçar. Igual que ell. Ell també s'hi havia endinsat en cerca de les mateixes bestioles, i per això s'abrigava amb extrema prudència.

L'home es va empassar l'últim tros de formatge i va agafar la carbasseta buida on guardava l'aigua. Es disposava a fer-ne un glop quan va sentir un grunyit profund, molt proper i malauradament molt conegut. Esverat per les funestes perspectives que es derivaven d'aquell espantós rugit, el munter es va afanyar a lligar la carbasseta a la cadira de muntar. Després va situar el peu dret a l'interior d'un dels estreps i sense perdre ni un segon es va donar impuls per muntar. Tot seguit es va inclinar sobre el llom per subjectar les brides de l'animal, però les seves mans, tremoloses, no van ser prou ràpides. En qüestió de segons, un os enrabiat va emergir del gruix dels matolls i es va abalançar sobre el cavall. Les seves urpes esmolades es van clavar a la pell llisa de l'animal i van impedir que el munter aconseguís arriar-lo. Greument ferit, el cavall va perdre l'equilibri. La força que havia mostrat l'os va fer-lo precipitar contra la terra. També el munter, amb la inèrcia de la caiguda, va rodolar uns metres sobre la terra humida. La seva cara va acabar mig enfonsada entre les fulles rogenques i el seu cos, entumit per la caiguda. De molt bon gust hauria romàs estirat sobre el sol per recuperar l'alè i assimilar el dolor de les magulladures, però el nou rugit que va emetre l'os salvatge el va urgir a posar-se dret immediatament. El munter va agafar la branca desmaiada d'un dels arbres que tenia a prop i s'hi va ajudar per aixecar-se. En fer-ho, el caçador va poder veure l'os amb deteniment: era un os bru, gegant, el mateix que unes hores abans els havia atacat i havia provocat que se separés del seu grup de caça. En aquells moments, la bèstia que l'havia perseguit fins allà s'erigia gegantina i imponent. S'havia situat entre ell i el seu cavall ferit i gru-

nyia en la seva direcció, amenaçador. El munter va observar-li els ullals. La seva boca era enorme: va calcular que li podria arrencar el cap d'una mossegada si s'ho proposava. Després va mirar per sobre de l'animal salvatge, en direcció al seu pobre cavall ferit. Malgrat que el cos de l'os s'interposava gairebé completament entre l'animal i l'ull del munter, l'home va poder entreveure que el llom del cavall estava brut de sang i que, sota la seva figura inerta, s'havia format un toll que havia tenyit les fulles ataronjades d'un color més fosc. El munter es va dur la mà tremolosa a la corda de la qual penjava el seu arcabús. Desitjava alliberar el seu estimat corser. Estalviar-li el patiment. Però sabia que tot estava perdut i que res no podia fer per l'animal. Si volia viure, havia de fugir.

Amb infinita amargor, el munter va arrencar a córrer. L'os, en veure'l, va fer el mateix. Tots dos, home i bèstia, van córrer pel camí del bosc durant uns minuts vertiginosos..., fins que el munter va tenir la mala sort de relliscar. Allò li va atorgar avantatge a l'animal, que li va retallar les distàncies. Quan el va tenir a l'abast, sense dubtar-ho es va aixecar sobre les dues potes del darrere per assestar-li el cop de gràcia. L'os va aixecar la seva pota davantera i el munter no va poder evitar tancar els ulls. Allò era tot, va pensar. Aquella era la seva fi.

El munter va aguitar uns instants durant els quals va estrènyer els ulls amb força... Fins que un crit, fins aleshores desconegut, li va retornar a la realitat del bosc. Sorprès, l'home va obrir de nou els ulls. I quina va ser la seva sorpresa quan va veure com una dona vestida amb un llarg vestit blau, brut de fang a la part que fregava amb el terra, havia aparegut del no-res i s'interposava entre ell i la bèstia!

—Prou, Ullal!

Amb els braços alçats, la dona es va enfrontar a l'os. I el munter, que es trobava paralitzat de por i estupefacció, no va ser capaç d'objectar la seva intervenció. Primerament, la dama del bosc va ser dura. Inflexible. Va

cridar amb ímpetu i li va prohibir apropar-se a ell. I, tot i que l'os estava nerviós i rugia en la seva direcció sense parar, no va fer mai cap intenció d'atacar-la. Alguna cosa estranya hi havia en la dona, va deduir el munter mentre testimoniava l'escena. Certament estranya.

—Es troba bé la vostra excel·lència?

La dona havia aconseguit calmar l'animal i ara es dirigia al munter, que jeia darrere seu. Ell, però, no va respondre. Estava tan encisat per l'estrany comportament que aquella dama exhibia que les paraules li havien defugit la llengua. Tot el que podia fer era contemplar amb estupefacció com la dona es va acomiadar de l'os amb evident familiaritat.

—Au, Ullal —li va sentir dir—. Ves. Ves!

L'os va llepar la mà de la dona, agraït per la seva intervenció, i, obediènt, va marxar natura endins. La dama del bosc el va seguir amb la mirada fins que es va assegurar que es perdia entre els matolls. Aleshores, es va tornar a dirigir al munter, que se la mirava des del terra amb una expressió que no va aconseguir distingir.

—L'Ullal l'ha ferit, senyor meu?

La dama s'havia apropat a ell i li oferia la mà per ajudar-lo a posar-se dret. Però el munter sols tenia ulls per admirar el seu rostre, esquitxat d'una bellesa estranya. Salvatge, hauria dit. Com el bosc ataronjat que els envoltava. Com l'os.

—No... —va dir mentre acceptava la seva ajuda per aixecar-se—. Però el meu cavall...

—On es troba l'animal?

El munter va mirar per sobre de la dona. Amb un gest li va assenyalar el camí del bosc que havia recorregut en la seva fugida, i ella, sense pensar-s'ho dues vegades, es va pessigar les costures del vestit i va córrer en la direcció que l'home l'indicava.

El munter la va seguir fins que van arribar a la clariana on hi havia el seu pobre cavall blanc, que es lamentava amb patiment sobre el terra esquitxat de sang.

Ajupida al seu costat, la dama del bosc li murmurava alguna cosa inintel·ligible a cau d'orella. Igual que havia ocorregut amb l'os, l'animal va tancar els ulls i es va deixar fer mentre la dona li passava la mà per sobre de les seves ferides i, màgicament, les feia desaparèixer.

—Per Déu nostre senyor!

El munter va exclamar el que sentia semblant a un miracle quan va veure com el seu cavall s'aixecava completament recuperat.

—Es diu Nacre —va comentar la dona en veu alta mentre acaronava el pèl del cavall blanc que renillava i agitava la seva cua, agraït—. Nacre, com la pàl·lida llum de la lluna reflectida a un bassal d'aigua.

El munter va empal·lidir en adonar-se de la naturalesa de la criatura que tenia al davant i les cames li van fer figa. Per sort, la dama del bosc va ser prou ràpida i es va afanyar a subjectar-lo.

—Es troba bé, senyor...?

El munter es va mirar la dona que el subjectava. La bellesa del seu rostre i les seves accions el fascinaven.

—Estic bé —va contestar a la fi.

La dama del bosc li va somriure lleument. Després va agafar les brides de Nacre i les hi va entregar. El munter li va agrair el gest i es va treure l'arcabús de l'esquena, que va lligar a la cadira de muntar juntament amb la seva llança i el seu punyal. La dona, en veure l'escopeta, va fer un parell de passes enrere en un gest que no li va passar desapercebut al caçador.

—No us faré mal, senyora meva. No us heu de preocupar. M'heu salvat la vida. Estic en deute amb vós.

La dona el va mirar amb recel.

—Voleu dir que si no ho hagués fet, em dispararíeu o m'entregaríeu?

El munter d'ulls marrons i celles espesses va baixar la mirada en un gest imprecís. Potser avergonyit; potser resignat.

—És la llei —va resumir.

—Les lleis no sempre són justes —va etzibar-li amb menyspreu.

—Les lleis són l'instrument que té la justícia per a preservar l'ordre, l'equilibri i la vida, senyora meva —va objectar el munter—. I vós avui heu actuat en conseqüència. Com us dieu?

La dona de cabells foscos i vestit blau se'l va mirar uns segons. Una espurna de fascinació crepitava als seus ulls.

—Em dic... —va començar a dir.

Però un lladruc en la llunyania i la veu d'uns quants homes que cridaven a la recerca d'algú, la van interrompre.

—Marxeu —li va ordenar el munter amb urgència—. Marxeu!

La dama del bosc va titubejar. A la fi, però, va pessigar les costures laterals del seu vestit blau i es va perdre entre els matolls.

Capítol 1 La crida

Finals de febrer. A quatre mesos del solstici d'estiu

Era nit tancada quan la porta de fusta d'una casa antiga, construïda amb blocs de pedra, es va començar a obrir. Ho va fer amb acusada dificultat, tot grinyolant com si es lamentés del dolor que sentia a les seves frontisses, malmeses com els genolls d'un vell. Potser per això, la porta no va arribar a obrir-se del tot i es va aturar quan un estret tall de llum procedent de l'interior de la caseta va trencar l'hegemonia fosca que imperava arreu de la muntanya.

Al poble de Tuc, als Pirineus aranesos, l'enllumenat era auster: hi havia molt pocs fanals escampats per la vila i la seva llum groguenca i dèbil, amb prou feines aconseguia difuminar les tenebres que engolien els carretons empedrats. La majoria dels fanals tremolaven de fred. La fulla de l'hivern, esmolada com una navalla, tallava la seva lluïssor i congelava el revestiment de cristall de les bombetes que havien d'esforçar-se per brandar. Per tal motiu, pampalluguejaven sovint i no eren gaire de fiar. D'altra banda, els fanals que se sobreposaven a la climatologia es consumien en la més absoluta quietud, es fonien en solitud i silenci, sense que ningú hi parés gaire atenció, quelcom semblant a un quadre solitari a un passadís estret.

Aquella nit, però, era diferent i els fanals no brillaven sols; la lluna plena, blanquinosa i gegant, presidia

el cel puntejat d'estels i es presentava com l'únic testimoni del fet terrible que estava a punt de succeir.

Al llindar estret i lluminós que va esclatar quan es va obrir la porta, hi va aparèixer la silueta d'una dona. Allà va romandre immòbil, prudent. Volia assegurar-se que el carrer es trobava desert. Mentre ho feia, un corrent d'aire gelat es va esmunyir per l'esquerda i li va picar la cara. La dona va haver de tancar els ulls per protegir-se del fred esmolat, i va aprofitar l'ocasió per parar l'orella. A fora, no se sentia res tret del remot lladruc d'un gos i la remor d'unes sabates que percutien sobre les llambordes de pedra, no gaire lluny d'allà.

La dona va obrir la porta del tot i aquesta va tornar a xerricar. Un cop al carrer, va passar la mà per les frontisses fredes, com qui acarona el llom d'un llibre amb delicadesa, i va empènyer la porta, que es va tancar suauament i sense dificultat, com per art de màgia. La dona, que duia els cabells recollits en una trena llarga i portava un jersei de llana gruixuda, uns pantalons de pana i una capa fosca, es va situar al vorell de l'esglaó de pedra que separava la seva casa del carrer i va ensumar l'ambient. Feia olor de muntanya humida i de llenya, però va distingir també l'aroma del gessamí, la fusta cremada i un inesperat regust de mar.

Instintivament, la dona va donar un cop d'ull al seu voltant, alerta. Semblava un llop que ensuma el terreny i aixeca el cap quan detecta una presència inconcreta. Tot era fosc tret del tros de llambordes de sota el fanal del final del carrer, tot just a tocar de la cantonada. La dona va detectar que l'olor peculiar procedia d'aquell costat, i va afuar els ulls per intentar veure-hi més enllà. Va ser llavors quan una processó de figures encaputxades va sorgir d'aquell cantó i va passar sota la llum que, delatora, va il·luminar la part baixa dels seus rostres, des del nas fins a la boca. Caminaven juntes i amb pressa i, com ella, totes duien capes fosques que flamejaven al voltant dels seus peus.

La dona va esperar que la processó passés i, després de posar-se la caputxa per amagar els ulls a la penombra, va baixar l'esglaó i va unir-se al grup. Van travessar l'avinguda principal del poble i, en arribar al final, es van aturar davant una petita plaça, al centre de la qual s'erigia una creu de terme on hi havia, lligat de mans i peus, un home en pijama amb el cap caigut sobre el pit. Aleshores, va donar un cop d'ull al seu voltant i va comprovar que la plaça de la Creu del poble de Tuc, era el punt on desembocaven les quatre avingudes principals de la vila, en aquell moment saturades de figures amb túniques fosques que, com la seva, acabaven d'arribar.

Quan totes quatre processons es van aturar al mateix punt, a la vora de la plaça, les figures encaputxades van començar a avançar i van formar diversos cercles concèntrics al voltant del monument. La dona, que es trobava a la segona fila, va apreciar que, sobre el pedestal on es recolzava el peiró, hi havia paques de palla. Va alçar la mirada i va veure que l'home lligat movia el cap lleugerament i emetia un lament gairebé imperceptible. Des d'on es trobava, va poder apreciar que l'individu, de cabells grisos i nas punxegut, estava conscient tot i el greu defalliment. Va arrugar el front, estranyada pel que veia, i es va concentrar tot el que va poder fins que va aconseguir ficar-se a l'interior de la ment de l'home. La dona va furgar en les profunditats del presoner i va percebre que la seva ànima es trobava terriblement malmesa. De seguida va reconèixer en aquella feina l'empremta de l'oest i va mirar al seu voltant amb un deix d'inquietud. D'entre totes les figures idèntiques que hi havia envoltant el peiró, buscava distingir la responsable d'aquell treball tan ben fet.

La resposta es va presentar a dues o tres figures encaputxades a la seva dreta, on es va obrir un petit passadís per on va desfilat una silueta. Va passar molt a prop d'ella, i això li va permetre identificar-hi en la seva essència l'olor del mar que havia notat abans, així com el subtil

rastre a castanya torrada. Llavors no li va quedar cap mena de dubte: l'estat deficient en què es trobava l'ànima de l'home que hi havia lligat al peiró i aquella olor de salnitre només podien procedir d'una meiga.

L'amoïnava la presència d'una meiga de l'oest al poble pirenaic del Tuc. No en devien quedar gaires, va reflexionar. Quatre o cinc, com a molt, successores d'aquelles que, segles enrere, van aconseguir fugir de les sanguinàries croades que van eliminar d'una revolada clans tan respectables com el de Zugarramundi, Soportújar o Sort. Les poques supervivents d'aquelles persecucions van haver d'aprendre a viure amagades, recloses en la més absoluta clandestinitat. Algunes van aconseguir mantenir vives les reminiscències dels seus clans; d'altres es van aplegar i van passar a formar part del clan de Macbeth, liderat per una refugiada escocesa, esmunyedissa, de qui no se sabia gaire més que el seu nom. I molt poques, com ella mateixa, van decidir desertar i renegar permanentment de la seva condició.

Des de feia temps, la dona que assistia a la concentració, de filosofia nòmada, canviava de residència sovint, segons bufés el vent. Es guanyava la vida comerciant remeis casolans aquí i allà i podria dir-se que vivia amb relativa tranquil·litat, aliena al món que havia decidit deixar enrere feia molt. O, almenys, així ho va fer fins que va sentir la crida.

La dona va retrotraure's a la seva petita casa de Ciutat del Cap la nit que va posar la seva vida de cap per avall, i es va estremir. Dormia profundament, sense llençols, amb gotetes de suor regalimant sobre el coixí quan una veu li va xiuxiuejar: Cordèlia... Cordèlia... Cordèlia...

La Cordèlia, que així es deia, va recordar que la nit que va sentir la crida per primer cop s'havia despertat amb brusquedat. Havia romàs una estona asseguda a la vora del llit i, des d'allà havia pogut apreciar el fulgor vermellós que la lluna plena començava a desprendre. Aquella nit, un neguit se li va instal·lar al pit i ja no la va

abandonar. Sabia perfectament el que aquell somni significava. La totpoderosa se li havia presentat per convocarla a la creu que hi havia al cim de la tomba de Pirena. Ella, però, va oferir resistència. Mai no havia estat d'acord amb el camí que les seves germanes volien emprendre i va decidir ignorar la crida. Però escapar del domini de la totpoderosa no era una tasca senzilla. A mesura que passaven els dies, la Cordèlia era cada vegada més feble i la crida, més persistent. Les nits es feien més insuportables, i la veu de la totpoderosa, *Cordèlia... Cordèlia... Cordèlia...*, era més i més persistent. La Cordèlia se sentia atreta per la crida de forma inevitable, i va ser quan ja no va poder aguantar-ho més que va fer l'equipatge i va enfile cap als Pirineus catalans, al poble de Tuc, amb l'absoluta certesa que era allà on havia de ser. Després d'haver esbrinat la localització de la tomba de Pirena, va descobrir on era el seu cim. Primer va creure que es referia al seu punt més alt, a l'Aneto. Però després de recordar la crida va lligar caps i va resoldre que el cim de la tomba de Pirena, en realitat, es referia a Tuc, que volia dir pic o cim en occità, l'únic poble de la serralada pirenaica on s'erigia una creu al seu centre. I va ser així com la bruixa va sucumbir al poder de la crida i, després d'agafar dos avions i un autocar, es va plantar al poble de Tuc.

La Cordèlia va recordar tot això mentre resseguia la meiga amb la mirada fins que aquesta es va situar al costat de la creu de terme. Llavors es va treure la caputxa i va descobrir el rostre d'una dona de cara estreta, ulls foscos com un pou, i cabells arrissats i frondosos com un arbust, d'on ressortien dues arracades de cèrcol ample. La va reconèixer de seguida. Era la Lua Esmeriz, última supervivent de l'estirp del clan de Finisterre.

La meiga va observar al seu voltant, com imitant el moviment d'un far sentinella a l'oceà de les seves terres, i va aturar els seus ulls sobre els de la Cordèlia. La Lua Esmeriz li va somriure, visiblement emocionada en veure-

la, i ella va sentir la seva veu a l'interior de la ment, donant-li la benvinguda. Ella, en canvi, es va mantenir ferma. No va trencar el contacte visual amb la meiga, però tampoc no es va molestar en amagar el seu desacord amb el que estava a punt de passar.

La Lua Esmeriz va ignorar l'actitud desafiant de la Cordèlia i es va dirigir a totes les figures encaputxades que circumdaven la creu de terme.

—Bruixes de Macbeth! Germanes! —va exclamar, i a la seva veu la va acompanyar un tro que va ressonar arreu de la muntanya—. La totpoderosa m'ha cridat i m'ha demanat que deixi les llunyanes terres de l'oest per a executar la profecia dels esperits del nord! —una ovació tímida es va aixecar i una bruixa que hi havia a la primera fila li va entregar una torxa—. Mireu el cel, germanes! Mireu-lo! —imitant la resta de figures, la Cordèlia va alçar el cap i va veure com, darrere de la creu de terme, la lluna plena lluïa una mica més vermella que quan la va veure feia un mes a Ciutat del Cap—. S'ha tenyit de vermell amb la sang de les nostres germanes per informar-nos que el temps de la totpoderosa ja és aquí! —va cridar, apassionada—. Ja falta menys! La nit del solstici d'estiu encetarem el Regne de les Bruixes! Visca la totpoderosa!

La meiga va escopir amb fúria a l'interior de la torxa, que es va encendre amb violència, i, amb la mà que li quedava lliure, va agafar amb menyspreu els cabells de l'home que hi havia lligat a la creu de terme, obligant-lo a mirar les bruixes que s'havien reunit al seu voltant per a contemplar la seva crema. Il·luminats per la torxa ardent, la Cordèlia va apreciar que els ulls de l'home s'insinuaven rere una fina línia i la seva boca entreoberta inspirava aire amb feblesa. Sobre la pell bruta de la seva cara s'hi podien apreciar els solcs que havien deixat les llàgrimes, i un fil de sang li regalimava per la comissura dels llavis. L'home, feble, estava a punt de patir un destí que ella no li desitjava a ningú.

—Mira-les —li va ordenar la meiga a cau d'orella, amb crueltat infinita, assenyalant el corró de bruixes encaputxades que envoltaven la creu de terme—. Són les filles de les bruixes que no vau aconseguir cremar.

Algunes espurnes de foc van caure sobre la palla i van encendre una petita flama a la vora dels peus nuus del presoner, que va emetre un lament esfereïdor, aquest cop més audible que el d'abans. Llavors la Lua Esmeriz va deixar anar els cabells del presoner, agonitzant de dolor, el cap del qual va tornar a caure sobre el seu pit i, a continuació, va aixecar la torxa flamejant per oferir-la a les seves germanes:

—Per l'Adela Macbeth! —va celebrar, amb els ulls fixos en la Cordèlia. Les bruixes van correspondre aquell gest amb els punys enlairats cap al cel—. Que comenci el Gran Sacrifici!

Sense cap mena d'escrúpol que li ho impedís, la Lua Esmeriz va deixar caure la torxa sobre la palla. De seguida les flames van empassar-se l'home i les bruixes van reaccionar cridant, ufanes. La Cordèlia va mirar amb absolut espant la meiga, que a la vegada contemplava amb èxtasi l'ardent foguera, d'on s'escapava l'udol de dolor de l'individu que es cremava. Va arrugar els llavis, repugnada pel que testimoniava, i, davant la mirada incrèdula de la resta de bruixes que s'havien congregat al voltant de la creu de terme, va fer mitja volta i va marxar del ritual.